

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Παρασκευάς Ακαμάτης

Το νησί γάμα

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

*

ΣΑΜΠΙΑΝΙΑ ΜΕ ΓΥΡΟ

μυθιστόρημα, Ωκεανίδα, 2009

ΖΩΝΙΑΝΑ GOLD

μυθιστόρημα, Ωκεανίδα, 2013

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΑΚΑΜΑΤΗΣ

Το νησί γάμα



ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2017

to that little piece of paradise

© 2017, Παρασκευάς Ακαμάτης
© 2017, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις «Ωκεανίδα»
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
www.oceanida.gr
email: info@oceanida.gr

ISBN 978-960-410-XXX-X

Believe in me 'cause I don't believe in
anything.

Counting Crows, «Mr Jones»

Η παράσταση αρχίζει

— **X**ΑΟΣ.
Ακολουθεί χειροκρότημα και στιγμιαίος ενθουσιασμός, που σύντομα όμως καταλήγει σε περισυλλογή.

— Ψευδαίσθηση.

Ακούγεται ένα «μμμμμμ» συνοδευόμενο απ' το βιαστικό στρίψιμο τσιγάρων, που οδηγεί αργά αργά σε αναθεώρηση.

— Καύλα.

Ξεπηδάει μια αυθόρμητη ανάταση χειρών, ποτηριών, τσιγάρων, χαρμόσυνων αναμνήσεων. Ξέρουμε βέβαια πως σύντομα θα βυθιστούμε στην αμφιβολία.

— Καρπούζι.

Πέφτουν τρεις ταυτόχρονες διπλές μούντζες (έξι παλάμες, για να μην μπερδευτούμε).

— Έλα, ρε μαλάκα!
 — Γιατί το γαμάς πάντα;
 — Γιατί δεν βάζεις λίγο το μυαλό σου να δουλέψει;

— Το 'βαλα! Γι' αυτό ακριβώς είπα... καρπούζι! Δεν διακρίνετε τον ξεκάθαρο συμβολισμό;

Τέσσερις λέξεις. Η συμφωνία προέβλεπε μόνο τέσσερις λέξεις κι ο καθένας είχε δικαίωμα να διαλέξει τη δική του. Τέσσερις λέξεις που θα περιέγραφαν τις βασικές κινητήριες δυνάμεις ή τις έννοιες που κρύβονται ακριβώς από πίσω τους (ή κάτι ακριβώς πίσω απ' αυτές, τέλος πάντων). Τέσσερις λέξεις για τα κλειδιά του κόσμου μας. Αυτό συμφωνήσαμε. Επρόκειτο για μια τίμια προσπάθεια να τελειώσουμε εκείνη τη νύχτα και ν' αρχίσουμε την επόμενη μέρα με κάποια ελάχιστη οξυδέρκεια. Στο τέλος κάποιος από εμάς τα τινάζε όλα στον αέρα. Πάντα κάποιος τα τινάζει στον αέρα και οι υπόλοιποι μένουν με τα κομμάτια στα χέρια.

Καθόμαστε σ' έναν τετραγωνισμένο κύκλο, κάτω από τον πασίγνωστο Ιερό Βράχο που έχει κάνει αλλεπάλληλα παγκόσμια ρεκόρ σε πωλήσεις καρτ ποστάλ και σε ρεψίματα με

άρωμα τζατζίκι. Τελικά ο αττικός ήλιος έσκασε μύτη πίσω από κάτι αραιά συννεφάκια και σαν δειλός μπανιστριτζής έριξε ένα βλέφαρο στο μόνιμα θολό τοπίο ετούτης της πόλης. Η στιγμή έκρυβε προφανώς κάποιο βαθύ συμβολικό νόημα που αδυνατούσαμε να αποκρυπτογραφήσουμε. Αλλιώς τι συμβολικό θα ήταν;

Τότε λοιπόν και κάτω απ' αυτές τις αντίξοες συνθήκες, συμφωνήσαμε σε κάτι στο οποίο όλοι γνωρίζαμε ότι δεν έπρεπε να συμφωνήσουμε. Γι' αυτό άλλωστε συμφωνήσαμε να συμφωνήσουμε. Οι επιλεγμένες λέξεις «χάος-ψευδαίσθηση-καύλα-καρπούζι» θα αποτελούσαν τον οδηγό μας από τούδε και στο εξής. Μεταρχικά τους «ΧΑ-ΨΕ-ΚΑ-ΚΑ» ως έμβλημά μας, θα προβαίναμε σε κάποια θεαματική ενέργεια που θα στεκόταν ικανή να μας περάσει με πρασινοκίτρινα (υπήρξαν ορισμένες έντονες διαφωνίες για την απόχρωση) γράμματα στα κατάστιχα της Ιστορίας. Και ποια θα 'ταν η ενέργεια; Ε, αυτό ακριβώς δεν το συμφωνήσαμε. Διότι έπρεπε πλέον να περιμένουμε την ακατάλληλη ευκαιρία.

Χωρίς την παραμικρή επιφύλαξη, είμαστε πάντα έτοιμοι να παραδεχτούμε ότι ο Suckis (Σάκης) είναι φίλος μας. Μερικοί κακοήθεις

(καρκίνος σκέτος η δυσκοιλιότητα των σοβαρών ανθρώπων) υποστηρίζουν ότι αυτός ο τρυφερός ιππότης έχει δύο ελαττώματα. Το πρώτο είναι ότι εκδίδεται. Και δεν υπονοούν τη διοργάνωση λογοτεχνικών βραδιών με απαγγελίες από την καινούργια του ποιητική συλλογή, η οποία τελικά δεν εκδόθηκε. Διότι ο Suckis είναι και εκκολαπτόμενος στιχοπλόκος. Ως δεύτερο ελάττωμα, του καταλογίζουν πως το εν δυνάμει πελατολόγιό του απαρτίζεται μόνο από κυρίες μιας κάποιας οικονομικής άνεσης και ηλικίας. Βέβαια ορισμένοι άλλοι επιμένουν ότι, ειδικά αυτό το δεύτερο, αποτελεί σπάνιο προτέρημα για έναν νέο εκδιδόμενο ποιητή. Δεν θα πάρω θέση. Η (γεροντική) ορειβασία και η (ποιητική) ηθική αποτελούν δύο τομείς για τους οποίους ελάχιστα ενδιαφέρομαι.

Πάντως ο Suckis, λόγω ακριβώς των προαναφερθέντων ελαττωμάτων (ή προτερημάτων) του, βρέθηκε καλεσμένος σ' ένα πάρτι μεταμφιεσμένων. Ήταν 31 Δεκεμβρίου και όλοι οι προσκεκλημένοι όφειλαν να φοράνε μάσκες και στολές. Έτσι γιόρταζαν την Καρναβαλοχρονιά και λίγους μήνες αργότερα θα ακολουθούσε το Πρωτοκαρναβάλι. Ζούμε εξάλλου στον τόπο όπου το καρναβάλι δοξάζεται αδιάκοπα.

Ο Suckis αποφάσισε να ντυθεί Άι Βασίλης, σαφώς επηρεασμένος και από την ονομαστική του εορτή που θα ξημέρωνε την επομένη. Κανένας άλλος δεν φορούσε την ίδια στολή, αφού υπήρχε κάποιος διάχυτος σεβασμός στην πιάτσα για τον Sucki. Όλοι οι αρσενικοί καλεσμένοι βρίσκονταν στην dura-sell ηλικία μεταξύ είκοσι και τριάντα ετών, ενώ είχαν δεχτεί ένα (καθαρά συμβολικό) τίμημα για τη συμμετοχή τους στο εν λόγω πάρτι. Όλες οι προσκεκλημένες με τη σειρά τους είχαν διαβεί το κατώφλι των εβδομήντα Μαΐων, ενώ για τρεις απ' αυτές υπήρχε η φήμη ότι είχαν καταπατήσει και τους ογδόντα. Κυκλοφορούσε μάλιστα ο θρύλος ότι μία τους είχε κάψει τα κοντέρ των Μάηδων, χτυπώντας τούς ενενήντα δύο κατακέφαλα.

Εκείνη τη μοιραία νύχτα ο Suckis έδωσε πραγματικό ρεσιτάλ, υποβοηθούμενος βέβαια και από τη θαυματουργή τουρμπίνα CMG («Champania Me Gyro», σε ελεύθερη μετάφραση: «Σαμπάνια με Γύρο»). Όσοι άτυχοι δεν γνωρίζουν τι σημαίνει αυτό, ας ανατρέξουν πάραυτα στη βιβλιογραφία μου. Προσοχή: Πρόκειται για ένα πράμα που καίει και κολλάει (ειδικά στις άκρες της γλώσσας σας).

Οι φήμες λένε ότι τα πάντα ξεκίνησαν από ένα λάθος. Και για να είμαστε πιο ακριβείς, από μια παρερμηνεία, δηλαδή από ένα αθώο παιχνίδι της τύχης με τα σύμφωνα. Το πρόγραμμα της βραδιάς προέβλεπε πως οι καλεσμένοι στην αρχή θα παρακολουθούσαν μια επιμορφωτική χριστουγεννιάτικη ταινία με τον ευφάνταστο τίτλο: «Πώς να σου μπει με χάρη». Ο απώτερος σκοπός της προβολής ήταν να βοηθηθούν (ψυχολογικά, κυρίως) τα νέα παλικάρια. Μετά θα ακολουθούσε παρατεταμένος χορός, βαθιά δαχτυλιάσματα, πολεμικά χουφτώματα, ίσως μάλιστα και ορισμένες ακόμα πιο προσωπικές τρυφερές στιγμές. Ο Suckis, τιμής ένεκεν, είχε επιλεχθεί για να εκφωνήσει τον εναρκτήριο λόγο – κάτι που έπρεπε να κάνει ακριβώς πριν από την έναρξη της κινηματογραφικής προβολής.

«Πόσο χαιρόμαστε που συναντιόμαστε σ' αυτή την κεφάτη εκδήλωση...»

Κάτι τέτοιο του 'χαν πει πως θα ακούσε. Όμως στον Sucki δεν άρεσαν τα πολλά λόγια κι έτσι αποφάσισε να είναι ακόμα πιο λακωνικός. Δεν υπολόγισε βέβαια το μικρό πρόβλημα που παρουσίαζε στην άρθρωση, ήδη από τα παιδικά του χρόνια. Αντί για «ζ», πρόφερε

πάντα κάτι σαν «δ», ειδικά αν ζοριζόταν και μιλούσε δυνατά. Σηκώθηκε λοιπόν όρθιος, με μια στολή –που δεν θέλω και δεν πρέπει επ' ουδενί λόγω να περιγράψω με λεπτομέρειες– και μέσα στην κατανυκτική σιωπή της κατάμεστης αίθουσας φώναξε αναψοκοκκινισμένος:

«Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΑΡΧΙΔΕΙ!»

Αρχίδια ταινία είδαν. Το πάρτι μετατράπηκε πάραυτα σε μια ασύλληπτη παρτούζα, την οποία με ιστορίες αλλόκοτες ο θρύλος έχει ζώσει. Λένε πως ο Suckis, ως Άι Βασίλης πάντα, θεράπευσε μία κυρία από αρθριτικά, έριξε το ζάχαρο κι ανέβασε την πίεση σε κάποια άλλη, ενώ δύο ακόμα (με συμπτώματα Αλτσχάιμερ) θυμήθηκαν ξαφνικά ότι ο Οργασμός δεν είναι ποτάμι στη Βόρεια Ελλάδα.

Η διοργανώτρια του πάρτι, που και η ίδια ένιωσε την ακοή της να επανέρχεται (ήταν μισόκουφη), ξετρελάθηκε με την απόδοσή του. Στο τέλος, μάλιστα, του 'δωσε ένα γερό πριμ για Όσκαρ πρώτου αντρικού ρόλου και του ζήτησε να συμμετάσχει σε μια σειρά από «Θαυματουργά Σάββατα», όπου εκείνος θα έπαιζε φυσικά τον συναρπαστικό ρόλο του θαυματοποιού. Ο Suckis δίστασε να το δεχτεί γιατί, όπως μας είχε εκμυστηρευτεί, ποτέ δεν

απέδιδε εξίσου καλά όταν συναντούσε τις ίδιες κυρίες για δεύτερη φορά. Η διοργανώτρια, πανικόβλητη μήπως χάσει τέτοιο κελεπούρι της αγιοσύνης, έριξε όλα της τα όπλα στη μάχη. Κάπως έτσι του πρότεινε να τον διορίσει κάπου... στο Δημόσιο.

Πρέπει τώρα αμέσως να αναγνωρίσουμε στον Sucki τα δύο σπάνια προτερήματά του (που πολλοί άνθρωποι σε τούτο τον τόπο θεωρούν σοβαρότατα ελαττώματα). Διαθέτει βαθύ αυτοσεβασμό αλλά και μεγάλη αίσθηση του χιούμορ. Όταν άκουσε ότι θα φιγουράριζε ως υποψήφιος για διορισμό στο Δημόσιο, παραλίγο να πνιγεί απ' την αχαλίνωτη κρίση γέλιου. Έφυγε μάλιστα σφαίρα για την τουαλέτα, επειδή (όπως μας εξομολογήθηκε) είχε κατορηθεί αυθόρμητα. Όταν επέστρεψε, η διοργανώτρια του πάρτι τού πέταξε κατάμουτρα:

— Κούλαρε, μαπάρι μου! Λεφτά έχουμε να fun κι οι κόττες, δεν ξέρω όμως τι άλλο τραβάει η ψυχοούλα σου. Διάλεξε εσύ κι εγώ σου υποσχομαι πως θα το πάρεις. Ο άντρας μου δεν είναι ένας απλός μαλάκας υπουργός.

Δύο μέρες αργότερα, και ενόσω ο Suckis μάς αφηγείτο αυτή τη δακρύβρεχτη ιστορία, εμείς ανταλλάσσαμε μυστήρια βλέμματα μετα-

ξύ μας. Χωρίς βεβαίως να έχει ειπωθεί τίποτα, και οι τέσσερις σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα. Ο Suckis άρχισε να φυλλιάζεται ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

— Ρε τρόμπες, τι κοιτάδεστε έτσι μεταξύ σας σαν χαδοί; Τράβηξα τα πάνδεινα, η θείτσα σταματημό δεν είχε κι έκανε χοντρό παδάρι. Ονειρευόταν ήδη την επόμενη παρτούδα.

— Και τι της ζήτησες τελικά ως αντάλλαγμα;

— Τίποτα δεν δήτηθα. Πήρα τα φράγκα για το Όσκαρ και της είπα ότι έπρεπε να το σκεφτώ. Δεν μπορούμε να παίδουμε στα καλά καθούμενα ό,τι μας δητήθουν!

Αμέσως συμφωνήσαμε ότι έπρεπε να παρασχεθεί στον Sucki, με την ευγενική χορηγία μας, μια ποσότητα CMG που για αρκετό καιρό θα τον κρατούσε ευτυχισμένο και μακριά από το καθημερινό άγχος της ζωής. Ταυτόχρονα αρχίσαμε να καταστρώνουμε το σχέδιό μας. Πέρασαν δύο εβδομάδες μέχρι να πείσουμε τον φίλο μας.

Ο Suckis παραδέχτηκε πως η χορηγία μας προκάλεσε διαδοχικά θαύματα εκείνο το Σάββατο που επισκέφθηκε ξανά τις κυρίες. Στο τέλος, η κουφή σύζυγος του υπουργού μπο-

ρούσε να ακούσει ακόμα και το θρόισμα των φύλλων απ' τον κήπο. Τότε του υποσχέθηκε με ενθουσιασμό πως θα πραγματοποιούσε την επιθυμία που ο Suckis είχε εκφράσει. Δηλαδή, την επιθυμία μας. Απλώς θα χρειαζόταν ένα μικρό χρονικό διάστημα προκειμένου να διοργανώσει τα πάντα με την απαιτούμενη ασφάλεια.

Δεν περιμέναμε ότι η κυρία θα κρατούσε την υπόσχεσή της, αλλά ο γερομπαμπαλής υπουργός είχε πλέον απομείνει τελείως τυφλός και κουφός – ως εκ τούτου χρειαζόταν τη νόμιμη σύζυγο, αφού εκείνη του κανόνιζε τα δικά του πάρτι με κοριτσάκια και αγοράκια. Αλήθεια, όμως, γιατί αυτοί οι ετοιμοθάνατοι βρικόλακες δέχτηκαν να συμμετάσχουν στο παιχνίδι μας; Πώς να το εξηγήσω άραγε; Καταβάθος υποπτεύομαι ότι το ζευγάρι είχε βαρεθεί πια τη ζωή του και προσπαθούσε πάση θυσία να διασκεδάσει με κάτι που δεν είχε ξανακάνει. Ή ίσως να δοκίμαζαν τα όρια της εξουσίας τους. Λένε πως δεν υπάρχει χειρότερη πρέζα από δαύτη.

Ήταν ένα γλυκό, σαν σύκο του κουταλιού, βράδυ του Απρίλη όταν βρεθήκαμε έξω απ' το κτίριο του ΥΠΑΠΑΝ (Υπουργείο Αποπλάνησης

Ανηλίκων το αποκαλούσαμε, προς τιμήν του υπουργού). Φορούσαμε και οι πέντε φούτερ με κουκούλες, αλλά σιγά μη μας προστάτευαν. Απλώς γουστάρουμε τα φούτερ με κουκούλες, που δημιουργούν κάποιο ψευδοεπαναστατικό look με μόνο πέντε ευρώπουλα το κομμάτι στο τοπικό bazaar. Εκτός από τη γνωστή παρέα των τεσσάρων (ΧΑ-ΨΕ-ΚΑ-ΚΑ), μας ακολουθούσε και μια φίλη. Ξέραμε όλοι μας πολύ καλά ότι ρισκάρουμε, όμως ακόμα και τα σαλιγκάρια τώρα τελευταία είχαν αρχίσει να παραδέχονται πως το ρίσκο είναι το αφροδισιακό της ζωής.

Είχαμε φτάσει ως το ΥΠΑΠΑΝ ξαπλωμένοι άνετα μέσα στο αμαξοφρούριο του κυρίου υπουργού. Ο βλοσυρός σοφέρ άνοιξε τις πόρτες και μας υπενθύμισε πως είχαμε ακριβώς δύο ώρες στη διάθεσή μας. Όσο κι αν κοιτάξαμε τριγύρω, φρουρό δεν είδαμε πουθενά. Ο καθένας μας λοιπόν μπορούσε να γράψει ή να ζωγραφίσει ό,τι γούσταρε σ' εκείνο το δημόσιο τσιμεντένιο κουφάρι. Και επειδή μερικοί από μας πίστευαν περισσότερο στην εικαστική δύναμη της τέχνης, γι' αυτό είχαμε φέρει και τη φίλη που ερωτοτροπούσε με σπρέι πάνω σε τοίχους. Τιμή μας βέβαια που δέχτηκε να

ακολουθήσει τέσσερις τύπους σαν εμάς, αλλά είναι κοινό μυστικό ότι οι περισσότεροι γκραφιτάδες για κάτι τέτοια αναπνέουν.

Δύο ώρες αργότερα ήμασταν πλέον έτοιμοι να εξαφανιστούμε καβάλα στα μηχανάκια της ομάδας υποστήριξης που είχαμε οργανώσει. Χαμογελούσαμε μάλιστα σαν αυθεντικοί χαμένοι. Νενικήκαμεν!

Στους τοίχους του ΥΠΑΠΑΝ απλώνονταν τα περήφανα αποτυπώματά μας. Θα τα έσβηναν αύριο ή μεθαύριο, μα τουλάχιστον για μια νύχτα κι ένα πρωί θα έμεναν εκεί. Κι αυτό μας έφτανε. Η ελευθερία, η ευτυχία, το πέταγμα, όλες εν γένει οι μεγαλόπνοες (παρ)αισθήσεις του ανθρώπου είναι αποκλειστικά και μόνο πρόσκαιρες.

[Σημαντική σημείωση: Σε όποιον αποπειραθεί να σας πουλήσει κάποιο άλλο διαφημιστικό πακέτο με μεγαλύτερη διάρκεια, κλείστε του την πόρτα κατάμουτρα και φωνάξτε του απ' το παράθυρο να σταματήσει να πουλάει φύκια για μεταξωτά στρινγκάκια.]

Ποια ήταν τα αποτελέσματα του δημιουργικού δώρου;

Μια πελώρια πεταλούδα, γεμάτη ψυχεδελικά σχέδια, πετούσε αμέριμνη πάνω απ' την

πόλη. Πίσω της ένας αγχωμένος ανθρωπάκος προσπαθούσε να την πιάσει με απόχη. Μια εκείνη η θλιβερή απόχη ήταν τρεις φορές μικρότερη από την πεταλούδα και ο ανθρωπάκος τόσο μικροσκοπικός, που 'μοιαζε με ασήμαντο στρατιωτάκι. Για όσους δυσκολεύονται να το φανταστούν, ακολουθούν χρήσιμες οδηγίες.

Χρήσιμες οδηγίες: Παρακαλώ μεταβείτε στο εξώφυλλο του βιβλίου που κρατάτε ανά χείρας.

Σ' έναν άλλο τοίχο του ΥΠΑΠΑΝ υπήρχε μια σειρά από πέντε σχετικά χοντρές τελείες. Ήταν αποσιωπητικά. Που σημαίνουν:

• • • • •

Κάπου πιο πέρα είχε επίσης γραφτεί μία και μοναδική πρόταση, φόρος τιμής στους μέντορές μας. Γραμμένη φυσικά για πάντα λάθος:

ROMANES EUNT DOMUS

Ναι, λοιπόν, αυτά ήταν τα αποτελέσματα. Μια τεράστια πεταλούδα, ένα ανθρωπάκι με απόχη, λίγα αποσιωπητικά και μια φράση των Μόντι Πάιθον.

Αξίζει να πας φυλακή για να παραμείνουν γραμμένα για λίγες ώρες πάνω στους τοίχους του κτιρίου που στεγάζει ένα ακόμα άθλιο υπουργείο;

Δεν ξέρω. Ας απαντήσουν οι –κάθε είδους– κριτικοί και δικαστές.

Υ.Γ. Εντάξει, πρέπει να το παραδεχτώ. Υπήρχε και κάτι άλλο ζωγραφισμένο δίπλα σ' όλα αυτά. Ένα κατακόκκινο καρπούζι (μη μου πείτε ότι δεν μοιάζει με τόσα και τόσα κεφάλια;) κι ένα καλαμάκι που χωνόταν με ηδονή κάπου στο εγκεφαλικό κέντρο του. Για όσους δυσκολεύονται να το φανταστούν, δεν ακολουθούν χρήσιμες οδηγίες.

Τα κοράκια

— ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ;
— Ανοίξτε την πόρτα!
— Ποιος είναι;
— Ανοίξτε την πόρτα!
— Ποιος είναι;
— Ανοίξτε την πόρτα!
— Ποιος είναι;

Για μια στιγμή μού φάνηκε πως θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε αυτόν τον ευφάνταστο διάλογο για κάνα δυο χρόνια. Φυσικά επρόκειτο για παραμύθι, από κείνα που τόσο πρόχειρα κατασκευάζουμε προκειμένου να αποφύγουμε την ατσάλινη βέργα της πραγματικότητας. Ενώ προσπαθούσα να ανασηκώσω τον Φραπέ ώστε να σταθεί τουλάχιστον στα πόδια του, το τροπάριο του συνομιλητή μου άλλαξε.